

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 1124

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 25 noiembrie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
1.132.	— Decret pentru numirea Guvernului României	2
D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E		
Decizia nr. 488 din 13 iulie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 alin. (1) din Codul de procedură penală		3–5
Decizia nr. 564 din 16 septembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45—49 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii		6–7
D E C I Z I I A L E P R I M - M I N I S T R U L U I		
556.	— Decizie privind eliberarea doamnei Mihaela Paraschiv, la cerere, din funcția de director de cabinet al prim-ministrului, cu rang de secretar de stat, în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului	8

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****pentru numirea Guvernului României**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

având în vedere Hotărârea Parlamentului României nr. 42/2021 pentru acordarea încrederii Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește Guvernul României, în următoarea componență:

1. Nicolae-Ionel Ciucă — prim-ministru
2. Sorin Mihai Grindeanu — viceprim-ministru, ministrul transporturilor și infrastructurii
3. Kelemen Hunor — viceprim-ministru
4. Adrian Căciu — ministrul finanțelor
5. Lucian Nicolae Bode — ministrul afacerilor interne
6. Bogdan Lucian Aurescu — ministrul afacerilor externe
7. Marian-Cătălin Predoiu — ministrul justiției
8. Vasile Sebastian Dîncu — ministrul apărării naționale
9. Florin Marian Spătaru — ministrul economiei
10. Virgil-Daniel Popescu — ministrul energiei
11. Adrian-Ionuț Chesnoiu — ministrul agriculturii și dezvoltării rurale
12. Tónczós Barna — ministrul mediului, apelor și pădurilor
13. Cseke Attila-Zoltán — ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației
14. Dan Vilceanu — ministrul investițiilor și proiectelor europene
15. Marius-Constantin Budăi — ministrul muncii și solidarității sociale
16. Alexandru Rafila — ministrul sănătății
17. Sorin-Mihai Cîmpeanu — ministrul educației
18. Constantin-Daniel Cadariu — ministrul antreprenoriatului și turismului
19. Florin-Claudiu Roman — ministrul cercetării, inovării și digitalizării
20. Gabriela Firea — ministrul familiei, tineretului și egalității de șanse
21. Lucian Romașcanu — ministrul culturii
22. Novák Carol-Eduard — ministrul sportului

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 25 noiembrie 2021.

Nr. 1.132.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 488**

din 13 iulie 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 alin. (1)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Irina-Ioana Kuglay.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marius Gabriel Călăpăreanu în Dosarul nr. 4.642/215/2018/a4 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.276D/2018.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal ca inadmisibilă, întrucât a fost ridicată în fața primei instanțe, care s-a pronunțat cu privire la măsura preventivă, și nu într-o cale de atac a cărei admisibilitate să fie pusă în discuție, ipoteză în care textul ar fi avut legătură cu soluționarea fondului cauzei. În subsidiar, se solicită respingerea excepției, ca neîntemeiată. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materia analizată, respectiv la Decizia nr. 251 din 4 iunie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 388 din 16 august 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.642/215/2018/a4, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 206 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Marius Gabriel Călăpăreanu într-o cauză având ca obiect verificarea legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive dispuse față de autorul excepției, care are calitatea de inculpat în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că sintagma „în primă instanță” din cuprinsul textului criticat constituie o limitare excesivă și restricționează în mod nelegal dreptul inculpatului sau al Ministerului Public de a contesta încheierile penale prin care instanța de judecată dispune asupra măsurilor preventive. Se susține că dreptul la libertate și la siguranță și dreptul la apărare, precum și dreptul la dublul grad de jurisdicție în materie penală sunt garantate inculpatului pe tot

parcursul procesului penal, și nu doar în prima instanță. Se arată că, spre deosebire de dispozițiile art. 206 alin. (1) din Codul de procedură penală în vigoare, cele ale art. 141 alin. (1) din Codul de procedură penală din 1968, ce reglementau calea de atac împotriva încheierii pronunțate de instanță în cursul judecății privind măsurile preventive, prevedeau posibilitatea atacării cu recurs și a încheierii date în apel în privința măsurilor preventive. Se susține că limitarea expresă, prin textul criticat, a posibilității verificării măsurilor preventive dispuse în faza procesuală a apelului nesocotește atât interesele procesuale ale inculpatului, cât și nevoia de protecție a intereselor societății, fiind contrară dispozițiilor constituționale și convenționale invocate în prezenta cauză.

6. **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 202 din 7 aprilie 2016.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierii de sesizare, prevederile art. 206 din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate Curtea deduce însă că autorul critică, în realitate, dispozițiile art. 206 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „(1) *Împotriva încheierilor prin care instanța dispune, în primă instanță, asupra măsurilor preventive inculpatul și procurorul pot formula contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune la instanța care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, instanței ierarhic superioare, în termen de 48 de ore de la înregistrare.*”

11. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la statul de drept, ale art. 11 alin. (1) și (2) cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (1) și (2) cu privire la accesul

liber la justiție, ale art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, precum și prevederilor art. 5 pct. 4 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la libertate și la siguranță și dispozițiilor art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție referitor la dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 206 alin. (1) din Codul de procedură penală au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, instanța de contencios constituțional pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 574 din 1 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 28 februarie 2020, și Decizia nr. 251 din 4 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 4 august 2020, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

13. Prin Decizia nr. 574 din 1 octombrie 2019, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate reprezintă aplicarea și dezvoltarea, în cadrul legislației infraconstituționale, a garanțiilor constituționale privitoare la libertatea individuală. Astfel, Curtea a reținut că, potrivit prevederilor art. 23 alin. (6) din Constituție, *„În faza de judecată instanța este obligată, în condițiile legii, să verifice periodic, și nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive și să dispună, de îndată, punerea în libertate a inculpatului, dacă temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau dacă instanța constată că nu există temeiuri noi care să justifice menținerea privării de libertate”*, iar, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (7) din Constituție, *„Încheierile instanței privind măsura arestării preventive sunt supuse căilor de atac prevăzute de lege”*. Curtea a reținut, de asemenea, că prevederile art. 23 alin. (9) din Constituție, care stabilesc că *„Punerea în libertate a celui reținut sau arestat este obligatorie, dacă motivele acestor măsuri au dispărut, precum și în alte situații prevăzute de lege”*, constituie o garanție a libertății individuale care se adaugă celorlalte garanții stabilite de legiuitorul constituant în cadrul aceluiași text constituțional și care trebuie deopotrivă respectate și aplicate.

14. De asemenea, prin Decizia nr. 574 din 1 octombrie 2019, citată anterior, Curtea a constatat că, în cuprinsul capitolului I — *„Măsurile preventive”* al titlului V — *„Măsurile preventive și alte măsuri procesuale”* al părții generale a Codului de procedură penală, sunt prevăzute calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale (art. 204), calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în procedura camerei preliminare (art. 205) și calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul judecării (art. 206). În acest context, prevederile art. 206 din Codul de procedură penală — cu toate că denumirea lor marginală face trimitere, într-o manieră generală, la cursul judecării — reglementează doar ipoteza pronunțării, în primă instanță, asupra măsurilor preventive. Conform acestor norme procesual penale, împotriva încheierilor prin care instanța dispune, în primă instanță, asupra măsurilor preventive, inculpatul și procurorul pot formula contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare [art. 206 alin. (1)], iar încheierile prin care Înalta Curte de Casație și Justiție dispune în primă instanță asupra măsurilor preventive pot fi contestate la completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție [art. 206 alin. (2)].

15. În continuare, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 208 alin. (4) din Codul de procedură penală, în tot cursul judecării, instanța, din oficiu, prin încheiere, verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii arestării preventive și a măsurii

arestului la domiciliu dispuse față de inculpat sau dacă au apărut temeiuri noi, care să justifice menținerea acestor măsuri, iar, conform prevederilor alin. (5) al aceluiași articol, în tot cursul judecării, instanța verifică, prin încheiere, din oficiu, periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii controlului judiciar ori a controlului judiciar pe cauțiune sau dacă au apărut temeiuri noi, care să justifice menținerea acestei măsurii. Curtea a constatat, totodată, că, potrivit dispozițiilor art. 396 alin. (1) din Codul de procedură penală, rezolvarea acțiunii penale presupune condamnarea inculpatului, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea inculpatului sau încetarea procesului penal. În cuprinsul art. 399 din Codul de procedură penală legiuitorul a inclus dispoziții cu privire la măsurile preventive, în ipoteza soluționării acțiunii penale, prevăzând, la alin. (10), că, după pronunțarea hotărârii, până la sesizarea instanței de apel, instanța poate dispune, la cerere sau din oficiu, luarea, revocarea, înlocuirea sau menținerea unei măsurii preventive cu privire la inculpatul condamnat, în condițiile legii.

16. În ceea ce privește apelul, Curtea a reținut prin decizia mai sus menționată că, potrivit prevederilor art. 417 din Codul de procedură penală, acesta este o cale de atac integral devolutivă, putând fi promovată, în conformitate cu dispozițiile art. 408 din Codul de procedură penală, împotriva tuturor sentințelor, cu excepția situațiilor în care legea prevede altfel. Conform prevederilor art. 422 teza a doua din Codul de procedură penală, instanța de apel verifică dacă s-a făcut o justă aplicare de către prima instanță a dispozițiilor privitoare la deducerea duratei reținerii, arestării preventive, arestului la domiciliu sau internării medicale și adaugă, dacă este cazul, timpul de arestare scurs după pronunțarea hotărârii atacate cu apel. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 424 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța de apel se pronunță asupra măsurilor preventive potrivit normelor referitoare la conținutul sentinței, iar, când s-a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe sau instanței competente, instanța de apel poate face aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 399 alin. (10) din Codul de procedură penală. Totodată, conform dispozițiilor art. 208 alin. (4) și (5) din același cod, instanța de apel este obligată să verifice periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, din oficiu, dacă subzistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii arestării preventive și a măsurii arestului la domiciliu dispuse față de inculpat sau dacă au apărut temeiuri noi, care să justifice menținerea acestor măsuri, sau dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea măsurii controlului judiciar ori a controlului judiciar pe cauțiune sau dacă au apărut temeiuri noi, care să justifice menținerea acestei măsurii. Aceste verificări sunt făcute, conform prevederilor art. 208 alin. (3) din Codul de procedură penală — care fac trimitere la dispozițiile art. 207 alin. (3)—(5) din același cod —, potrivit procedurii prevăzute în cuprinsul art. 235 alin. (4)—(6) din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător. Astfel, verificarea măsurilor preventive este efectuată de către instanța de apel cu ascultarea inculpatului, cu privire la toate motivele pe care se întemeiază propunerea de prelungire a măsurii preventive, în prezența unui avocat, ales sau numit din oficiu, și cu participarea obligatorie a procurorului. Or, în cadrul acestei proceduri, inculpatul beneficiază de toate garanțiile pentru a-și apăra drepturile și interesele procesuale, prin formularea de apărări cu privire la fiecare motiv al prelungirii măsurii preventive dispuse împotriva sa, fiindu-i astfel asigurate dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și, totodată, libertatea individuală. Potrivit prevederilor art. 208 alin. (3) coroborate cu cele ale art. 207 alin. (4) din Codul de procedură penală, când constată că temeiurile care au determinat luarea măsurii se mențin sau există temeiuri noi

care justifică o măsură preventivă, instanța de apel dispune prin încheiere menținerea măsurii preventive față de inculpat, iar, potrivit dispozițiilor art. 208 alin. (3) coroborate cu cele ale art. 207 alin. (5) din Codul de procedură penală, când constată că au încetat temeiurile care au determinat luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive și nu există temeiuri noi care să o justifice ori în cazul în care au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii preventive, instanța de apel dispune prin încheiere revocarea acesteia și punerea în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.

17. Așa fiind, chiar dacă împotriva încheierilor prin care instanța de apel se pronunță asupra măsurilor preventive nu poate fi formulată contestație, conform dispozițiilor art. 206 alin. (1) din Codul de procedură penală, în cursul soluționării apelului, procedura verificării măsurilor preventive oferă garanțiile procesuale necesare protejării dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare ale inculpatului, cu asigurarea libertății sale individuale. Prin urmare, textul criticat nu încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) și ale art. 23 alin. (7) din Constituție și nici prevederile art. 6 din Convenție.

18. Referitor la calea de atac a contestației, prin Decizia nr. 574 din 1 octombrie 2019, precitată, Curtea a reținut că dispozițiile art. 425¹ din Codul de procedură penală au fost introduse în legislația procesual penală românească prin prevederile art. III pct. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 7 februarie 2014. S-a arătat că, potrivit expunerii de motive a Legii nr. 58/2016 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2014 pentru luarea unor măsuri de implementare necesare aplicării Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru implementarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 14 aprilie 2016, acestea au ca scop asigurarea unei căi de atac în materii urgente și pentru situații restrictive de drepturi și libertăți. Curtea a reținut că aceste situații sunt însă cele expres reglementate de legiuitor, prin prevederile Codului de procedură penală, determinarea lor fiind de competența exclusivă a acestuia. Prin urmare, așa cum rezultă din prevederile art. 425¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, calea de atac a contestației se poate exercita numai atunci când legea o prevede expres, legiuitorul, conform politicii sale în materie procesual penală, putând hotărî care sunt încheierile ce pot fi contestate, în vederea soluționării cu celeritate a unor situații procesuale de natură a restrânge exercițiul unor drepturi

fundamentale. Prin raportare la aceste considerente, Curtea a constatat că, deși autorul excepției nu se află printre persoanele care au dreptul de a formula contestație, acest fapt nu este de natură a încălca prevederile constituționale referitoare la folosirea căilor de atac, întrucât, așa cum s-a reținut mai sus, conform dispozițiilor art. 129 coroborate cu cele ale art. 126 alin. (2) din Constituție, procedura de judecată este reglementată prin lege, iar căile de atac pot fi exercitate doar în condițiile legii. În acest context, Curtea a statuat că reglementarea situațiilor în care poate fi formulată contestație reprezintă opțiunea legiuitorului și a fost exprimată conform atribuției sale constituționale prevăzute de dispozițiile art. 6¹ alin. (1) din Constituție și în marja de apreciere stabilită de acestea. Astfel, Curtea a constatat că nu poate fi reținută existența unei discriminări între inculpații care pot formula contestație împotriva încheierii prin care se dispune în primă instanță asupra măsurilor preventive, conform dispozițiilor art. 206 alin. (1) din Codul de procedură penală, și cei în privința cărora au fost dispuse măsuri preventive asupra cărora se pronunță instanța de apel, întrucât aceștia sunt în situații diferite, determinate de etapele procesuale diferite în care se află, aspect ce justifică reglementarea unui regim diferit al recurgerii la calea de atac mai sus menționată, care, de altfel, a fost prevăzută, astfel cum s-a arătat mai sus, pentru a putea fi invocată în situații expres și limitativ reglementate de lege. Pentru aceste motive, Curtea a constatat că nu poate fi reținută încălcarea, prin dispozițiile de lege criticate, a prevederilor art. 16 din Constituție. Curtea a statuat, în repetate rânduri, în jurisprudența sa că principiul egalității în fața legii obligă la instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, dar că acesta nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite.

19. Pentru motivele arătate, Curtea a reținut că dispozițiile art. 206 alin. (1) din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici prevederilor art. 24 din Constituție și ale art. 13 din Convenție.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marius Gabriel Călăpăreanu în Dosarul nr. 4.642/215/2018/a4 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 206 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 iulie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 564

din 16 septembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45—49
din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45—49 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Bogdan Alexandru Diaconescu în Dosarul nr. 1.928/1/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 915D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că din posibilitatea persoanei care a sesizat Inspekția Judiciară de a ataca rezoluția de clasare rezultă cu claritate calitatea pe care aceasta o dobândește. În plus, sesizarea Inspekției Judiciare declanșează doar o etapă prealabilă, în care comisia de disciplină analizează, pe baza sesizării și a altor probe, dacă cele arătate se verifică sau nu, astfel că nu este vorba despre calitatea de martor a persoanei care a sesizat Inspekția Judiciară. Precizează, totodată, că, în cadrul acestei proceduri, dreptul la apărare este garantat. Consideră că nu este aplicabil nici art. 124 din Constituție, întrucât procedura desfășurată în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii nu este o procedură judiciară.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.928/1/2017/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45—49 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**. Excepția a fost ridicată de Bogdan Alexandru Diaconescu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei hotărâri pronunțate de Secția pentru procurori în materie disciplinară a Consiliului Superior al Magistraturii.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că formularea „sau poate fi sesizată în scris și motivat de orice persoană interesată”, cuprinsă în art. 45 din Legea nr. 317/2004, este neconstituțională ca urmare a neclarității și impreciziei, fiind lipsită de previzibilitate și accesibilitate. Astfel, dispozițiile legale supuse controlului sunt neconstituționale întrucât omit, prin redactarea lor deficitară/lapidară, să arate ce calitate dobândește așa-zisa „persoană interesată” care a sesizat Inspekția Judiciară, atât în faza de cercetare disciplinară, cât și în cadrul acțiunii disciplinare. Art. 45—49 din Legea nr. 317/2004 sunt neconstituționale în măsura în care permit persoanei care a sesizat Inspekția Judiciară să dobândească calitatea de martor atât în cadrul cercetării disciplinare, cât și în cadrul acțiunii

disciplinare. Se susține că dobândirea calității de martor chiar de către persoana interesată care a sesizat Inspekția Judiciară încalcă dreptul la un proces echitabil, egalitatea în drepturi, dreptul la apărare, prezumția de nevinovăție, principiul *in dubio pro reo*, regulile privitoare la sarcina și admisibilitatea probei, principiul *nemo testis idoneus in re sua/nemo iudex in re sua*. Calitatea de martor ar trebui să fie total incompatibilă cu cea de reclamant, petent, petiționar, persoană interesată.

6. Se mai susține că este neconstituțional și art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, îndeosebi formularea „se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă”, prin redactarea sa imprecisă, neclară, dubitativă, vagă, incompletă, având în vedere că procedura de soluționare a acțiunii disciplinare pare să încalce principiile fundamentale ale procesului civil (art. 5—23 din Codul de procedură civilă), dispozițiile generale privind probele (art. 249, 250 și 255 din Codul de procedură civilă), precum și aspecte particulare din materia probelor (îndeosebi art. 315 din Codul de procedură civilă — *Persoanele care nu pot fi ascultate ca martori*). Totodată, textul menționat este neconstituțional și în măsura în care utilizarea sintagmei „se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă” exclude dreptul magistratului cercetat de a beneficia și de garanțiile penale conferite de paragrafele 2 și 3 ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, se arată că, fiind vorba despre o cercetare disciplinară a unui magistrat, cercetare în urma căreia se pot dispune sancțiuni extrem de severe, acesta ar trebui să beneficieze inclusiv de garanțiile penale evocate.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, apreciind, în esență, că textele de lege criticate întrunesc exigențele de precizie și claritate deduse din prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție și impuse prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și sunt în concordanță cu dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 45—49 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, care reglementează procedura declanșării și exercitării acțiunii disciplinare împotriva judecătorilor și procurorilor.

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție

cuprinse în art. 1 alin. (5) referitoare la principiul legalității, în componenta privind calitatea legii, art. 16 privind principiul egalității, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 23 privind prezumția de nevinovăție, art. 24 privind dreptul la apărare și în art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. Prin raportare la art. 20 din Legea fundamentală, se invocă și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 45—49 din Legea nr. 317/2004, indicate de autorul excepției ca obiect al acesteia, reglementează procedura acțiunii disciplinare declanșate cu privire la judecători și procurori. Aceste dispoziții sunt criticate în ansamblul lor, întrucât omit să precizeze ce calitate dobândește persoana interesată care a sesizat Inspekția Judiciară, potrivit art. 45 din Legea nr. 317/2004, în faza de cercetare disciplinară și în cadrul acțiunii disciplinare declanșate cu privire la judecătorul sau procurorul vizat de sesizarea formulată. Totodată, autorul excepției susține că, în situația în care acestei persoane i se atribuie calitatea de martor, sunt încălcate „dreptul la un proces echitabil, egalitatea în drepturi, dreptul la apărare, prezumția de nevinovăție, principiul *in dubio pro reo*, regulile privitoare la sarcina și admisibilitatea probei, principiul de legislație universală *nemo testis idoneus in re sua/nemo iudex in re sua*”, întrucât calitatea de martor ar trebui să fie incompatibilă cu cea de reclamant, petent, petiționar, persoană interesată.

14. Față de aceste critici, Curtea observă că, în realitate, determinarea, în funcție de circumstanțele cauzei, a calității pe care o va primi persoana interesată este o problemă de aplicare a legii. Administrarea probatorului și aprecierea probelor constituie un atribut exclusiv al instanței investite cu soluționarea litigiului, cu referire atât la Consiliul Superior al Magistraturii, care, potrivit art. 134 alin. (2) din Constituție, îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, cât și la Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție, competent să soluționeze recursul declarat împotriva hotărârii instanței disciplinare. Astfel, în virtutea rolului activ conferit de lege judecătorului cauzei, acesta este pe deplin suveran în ceea ce privește aprecierea necesității ca anumite persoane să fie citate ca martori, urmând să evalueze forța probantă a declarațiilor acestora prin analiza coroborată a întregului probatoriu administrat în cauză.

15. În același timp, Curtea constată, dintr-o altă perspectivă, că susținerile autorului excepției antamează competența legiuitorului de a completa prevederile de lege criticate cu o mențiune care să fixeze calitatea procesuală a persoanei interesate, excedând competenței Curții Constituționale, care, în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea

nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

16. În ceea ce privește critica potrivit căreia prevederea cuprinsă în art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, care stabilește că dispozițiile din legea menționată ce reglementează procedura de soluționare a acțiunii disciplinare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, ar fi neconstituțională prin redactarea „imprecisă, neclară, dubitativă, vagă, incompletă”, Curtea constată că nu poate fi reținută, întrucât autorul excepției se limitează la o simplă afirmație, fără să argumenteze contrarietatea cu texte sau principii constituționale. Astfel, acesta arată că „procedura de soluționare a acțiunii disciplinare pare să încalce principiile fundamentale ale procesului civil (art. 5—23 din Codul de procedură civilă), dispozițiile generale privind probele (art. 249, art. 250, art. 255), cât și aspecte particulare din materia probelor (îndeosebi art. 315 din Codul de procedură civilă — persoane care nu pot fi ascultate ca martori)”. Or, controlul de constituționalitate al legilor și al ordonanțelor se realizează prin raportare la dispozițiile Constituției, iar nu prin comparație cu alte prevederi legale în vigoare (a se vedea, în acest sens, de exemplu, Decizia nr. 325 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 756 din 19 august 2005).

17. În fine, referitor la susținerea potrivit căreia, prin utilizarea sintagmei „se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă”, ar fi exclusă posibilitatea magistratului cercetat de a beneficia și de garanțiile penale conferite de art. 6 paragrafele 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea observă că prevederile convenționale invocate nu sunt aplicabile procedurii disciplinare, întrucât acestea au fost edictate în mod special în scopul apărării drepturilor procesuale ale persoanelor acuzate de săvârșirea unor infracțiuni. Or, procedura disciplinară, prin însăși ipoteza în care aceasta se declanșează, nu aduce în discuție o acuzație penală, ci eventuala nerespectare a unor norme de conduită profesională ce se constituie în abateri disciplinare, astfel că nu se pune problema incidentei garanțiilor prevăzute de art. 6 paragrafele 2 și 3 din convenția amintită.

18. În fine, Curtea constată că, de fapt, autorul excepției nu formulează critici explicite decât punctual față de sintagma „se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă”, cuprinsă în art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, iar cu privire la art. 45—49, în ansamblul lor, critică doar generic absența din conținutul acestora a unei reglementări care să clarifice calitatea pe care ar trebui să o capete persoana care a sesizat Inspekția Judiciară, fără să formuleze însă critici concrete referitoare la celelalte prevederi legale indicate ca obiect al excepției, contrar art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia sesizările trebuie să fie motivate.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45—49 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Bogdan Alexandru Diaconescu în Dosarul nr. 1.928/1/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 septembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind eliberarea doamnei Mihaela Paraschiv, la cerere, din funcția de director de Cabinet al prim-ministrului, cu rang de secretar de stat, în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului

Având în vedere cererea doamnei Mihaela Paraschiv, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/7.656 din 22 noiembrie 2021, în temeiul art. 22 alin. (5) și al art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Mihaela Paraschiv se eliberează, la cerere, din funcția de director de Cabinet al prim-ministrului, cu rang de secretar de stat, în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Tiberiu Horațiu GorunBucurești, 24 noiembrie 2021.
Nr. 556.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>